

**Rechtbank
van eerste aanleg
Veurne
5 de kamer**

**De Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Veurne,
5 de kamer, wijzend in burgerlijke zaken, heeft het volgende vonnis verleend:**

AR. nr.

In de zaak van:

wonende te

eiser

hebbende als raadsman Mr., met kantoor te

TEGEN:

Het VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,

verwerende partij

hebbende als raadsman Mr., met kantoor te

* * *

Gelet op de inleidende dagvaarding;

Gelet op de besluiten voor partijen.

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten in het Nederlands ter openbare terechtzitting.

Gelet op de neergelegde bundels.

Gelet op de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

GEGEVENS

Eiser besluit synthetiserend als volgt:

, met zetel te was en is huurster van
het onroerend goed sedert 2000.
wenste het huurgoed geschikt te maken voor de uitbating van een
horecazaak.

Dit noodzaakte transformatiewerken, waartoe opdracht gaf.
Gezien evenwel niet volledig op de hoogte was of en wanneer
bepaalde werken vergunningsplichtig waren bleken er zich meningsverschillen voor te
doen met de bouwpolitie.

Op 26/11/2000 legden de politiediensten de werken mondeling stil. Ten onrechte
wordt voorgehouden dat eiser de opdrachtgever van de werken was.

Lastens eiser, zijnde een van afgescheiden rechtssubject, blijkt er
een bevel staking der werken te zijn betekend op 30/11/2000 m.b.t. werken uitgevoerd
aan het eigendom door

is evenwel geen opdrachtgever van de werken, maar
wel, die ten andere onmiddellijk na stillegging van de werf het
nodige laat doen om een regularisatievergunning in te dienen bij, het-
geen op 29/12/2000 gebeurt. (zie kافت 11 verweerster). Terzake wordt kennelijk geen
vergelijk gevonden.

Er wordt op 30/11/2000 geen bevel staking der werken betekend aan
die een van afgescheiden rechtspersoon is met zetel te
en die de opdrachtgeefster van de werken is.

Op 22/1/2001 diende een nieuwe aanvraag tot regularisatiever-
gunning in bij : voor het pand kافت 111-verweerster).
Deze vergunning wordt ongunstig geadviseerd omdat er geen koertje is voorzien van
40 m2.

Op 31/1/2001, na wederrechtelijke vaststellingen van de verbalisanten die het geblin-
deerde en afgesloten pand Kerkstraat 5 binnendrongen zonder toestemming, noch
machtinging van de Politierechter noch bekleed met een huiszoekingsbevel, worden
opnieuw werken stilgelegd en wordt het pand verzegeld.

De werken die op 31/1/2001 werden uitgevoerd op initiatief van
betroffen het aanbrengen van muurbekleding in vervanging van de bestaande. Activi-
teit waarvoor niet eens een bouwvergunning vereist is zodat de verzegeling en het sta-
kingsbevel de facto zonder voorwerp zijn.

Op 12/2/2001 wordt kennelijk per abuis een " administratieve geldboete wegens door-
breken van een bekrachtigd stakingsbevel " gestuurd aan eiser. (kافت V verweerster)

Op 15/2/2001, dient opnieuw een regularisatievergunning in bij
m.b.t. het pand kافت 1V verweerster).

Op 21/5/2001 wordt dan uiteindelijk aan bouwheer een vergun-
ning verleend door het College van Burgemeester en schepenen van
: voor het verbouwen van de voorgevel van het pand

Het gebruik van de bouwvergunning was van rechtswege uitvoerbaar na het verstrijken
van een periode van twintig dagen, nl. vanaf 12/6/2001. Om de werken te kunnen uit-
voeren diende de aannemer toegang te kunnen hebben tot het gebouw teneinde de ge-
vel te stutten en een stalen ligger te kunnen plaatsen. (stuk 6) Tevens dienen de nodige
grondstoffen en materialen te worden gestapeld.

Ondanks het bestaan van deze regelmatige bouwvergunning die werd verleend aan de
, die verweerster tegenstelbaar was weigerde verweerster vrijwillig
de verzegeling- en het stakingsbevel op te heffen, wat in hoofde van verweerster een
feitelijkheid uitmaakt die en de aannemer voor zware problemen
stelde.

die zeer zwaar geïnvesteerd heeft vroeg bij hoogdringendheid de
opheffing van de verzegeling en van het stakingsbevel nu dit haar belette de nodige
verbouwingswerken uit te voeren teneinde de zaak uitbaatbaar te maken. Voorts dien-
de het pand te kunnen betreden met oog op het onderhoud ervan.

was genoodzaakt om verweerster te dagvaarden in kort geding
voor de zitting van 13/6/2001. Bij beschikking van de Voorzitter dd. 29/6/2001 werd
de verzegeling opgeheven teneinde toe te laten de vergunde
werken uit te voeren.

Op geen enkel ogenblik hield verweerster alsdan voor dat eiser opdrachtgever zou we-
zen van de werken.

Op 23/5/2001 kreeg eiser een dwangbevel betekend waarbij van eiser een boete van
toenmalig 200.000,-fr werd opgevorderd.

Bij dagvaarding dd. 18/6/2001 vatte eiser de rechtbank.

IN RECHTE

1. a) Het dwangbevel bevat geen vermelding omtrent de datum en de plaats van het be-
gaan van de beweerdde bouwwinbreuk.

Verweerster stelt dat noch artikel 157 decreet van 18/5/1999 noch artikel 8 van het be-
sluit van de Vlaamse Regering van 28/4/2000 zulks vereisen.

Eiser kan met deze stelling niet akkoord gaan: de rechten van verdediging alsmede de
motiveringsplicht vereisen dat de rechtsonderhorige met kennis van zaken precies
dient te kunnen nagaan waarom en waarvoor hij wordt verontrust.

De beginselen van behoorlijk bestuur en de verplichting tot motivering van bestuurs-
handelingen vereisen dat minstens de datum en plaats van beweerdde bouwwinbreuk wor-
den vermeld.

Er wordt evenwel geen datum van inbreuk vermeld, noch locatie.

Temeer het duidelijk is dat eiser geen bekrachtigd stakingsbevel heeft doorbroken,
noch eerder enig bouw misdrijf heeft gepleegd.

b) Het dwangbevel vermeldt daarenboven geen datum : er staat letterlijk : . . . " In het
jaar 2000 op (???) (zie stuk 5 eiser)

Eiser legt het exemplaar voor welke hem werd betekend zodat men aan overzijde niet
tegen de stukken in dient voor te houden dat het dwangbevel een datum bevat. (zie
stuk 5)

Het is het exemplaar welke aan de rechtsonderhorige wordt betekend dat telt en niets
anders.

Het feit dat een schrijven van de administratie stelt dat het dwangbevel zou zijn uitge-
vaardigd op 23/5/2001 is niet van tel gezien

- een gewoon schrijven geen dwangbevel uitmaakt en dit niet kan vervangen

- het de vermeldingen op het dwangbevel zelve zijn welke tellen en deze nergens de
datum van 23/5/2001 vermeldt

c) Evenmin blijkt een beslissing dd. 13/02/2001 te bestaan, zoals verweerster zelve toe-
geeft.

Het feit dat een beslissing dd. 12/02/2001 zou bestaan doet niets af van het feit dat het
dwangbevel niet verwijst naar de beslissing van 12/02/2001 en dus niet kan gelden als

een uitvoering van een beslissing dd. 12/02/2001.

Het niet-gedateerde dwangbevel verwijst naar een beslissing van 13/2/2001 (zie stuk 5)

Verweerster is bijzonder creatief door lopende het geding, éénmaal de nietigheid en onregelmatigheid van haar bescheiden werden aangekaart, een document van welke gedateerd stond op 12/2/2001 te gaan wijzigen via een handgeschreven vermelding op een copie à posteriori, ttz. nadat het origineel werd overgemaakt aan de rechtsonderhorige

Men moet het als overheid maar durven zeggen en schrijven en doen.

De rechtbank zal willen vaststellen dat op het exemplaar welke eiseres voorlegt er geen sprake is van een beslissing van 12/2/2001 maar wel van 13/2/2001.

Het stakingsbevel dient dan ook te worden nietigverklaard.

2. Eiser is geen bouwheer, noch opdrachtgever van de werken maar wel

Tegenpartij erkent dat de rechtspersoon met zetel te
geen enkel stakingsbevel werd betekend.

Nochtans blijkt uit de administratieve stukken die in het dossier van verweerster steken dat bouw- en regularisatievergunningen indiende, aanstuurde op een vergelijk enz en zij duidelijk de bouwheer en opdrachtgeefster van de werken was en niet eiser.

Het feit dat verweerster aan de fysieke persoon op zijn adres te
een stakingsbevel werd betekend is niet van tel.

Ook het feit dat zaakvoerder zou zijn van eiseres is niet van tel.

Niet gaf opdracht tot uitvoeren van de werken maar wel

Stakingsbevelen worden geldig betekend aan de zetel van de vennootschap, niet aan de van hen afgescheiden personen. In negatief geval kunnen de stakingsbevelen geen uitwerking hebben, laat staan rechtsgeldig zijn.

Verweerster stelt dat eiser een " onrechtmatige daad" zou hebben begaan die verweerster zou toelaten de administratieve boete op te vorderen van eiser. Dit kan niet worden bijgetreden : Niet alleen is een rechtspersoon zelve strafrechtelijk aansprakelijk maar kan artikel 1382-1383 BW hier niet ingeroepen worden door verweerster om redenen dat

- verweerster geen persoonlijke schade leed in de zin van artikel 1382-1383 BW laat staan dat verweerster enig causaal verband bewijst tussen een voorgehouden fout en schade Verweerster is dienvolgens geen geschade persoon.

Deze principes zijn vaste rechtspraak

Aangezien de gemachtigde ambtenaar inzake ruimtelijke ordening bij zijn herstellvordering optreedt voor het algemeen belang en niet voor particuliere belangen en zijn vordering zich integreert in de strafvordering, is zijn stelling als burgerlijke partij ten behoeve van voormelde vordering, bij gebrek aan schade aan particuliere belangen van de steller, niet ontvankelijk (art. 3 en 4 V.T.Sv.; art. 65, par. 1 en 2, en art. 67 Stedenbouwwet).

Niet tegenstrijdig is de beslissing om, eensdeels, de burgerlijke partijstelling van het Vlaamse Gewest inzake stedenbouw, bij afwezigheid van eigen schade, als niet ontvankelijk af te wijzen en, anderdeels, de vordering van de gemachtigde ambtenaar strekkende tot het betalen van een dwangsom bij niet tijdige uitvoering van de bevolen herstelmaatregel, ontvankelijk en gegrond te verklaren.

- Daarenboven, verweerster zich beroept op het decreet van 18/5/1999 en niet op basis

van artikel 1382-1383 BW

- eiser geen opdrachtgever was van de werken

De criteria om een administratieve geldboete op te vorderen lastens een persoon bestaan erin dat de verontruste persoon werkelijk opdrachtgever dient te zijn geweest.

Nu uit het dossier blijkt dat

bouwheer was en opdrachtgeefster

van de werken, aanvraagster van vergunningen en

zelfs tot twee

keer toe overging tot dagvaarding van verweerster voor de kort geding rechter is het duidelijk dat geen administratieve boete kan worden opgevorderd van eiser persoonlijk.

Niet eiser liet verbouwingswerken uitvoeren, maar wel

Verweerster is niet gerechtigd om het principe van de rechtspersoonlijkheid te doorbreken.

Een bestuurder is voor gewone bestuursfouten in beginsel enkel aansprakelijk tegenover de vennootschap en niet tegenover derden. Hij heeft immers enkel ten aanzien van de vennootschap contractuele verplichtingen die uit zijn bestuursmandaat voortvloeien. In sommige gevallen is het mogelijk dat de slechte uitvoering van het bestuursmandaat tevens een onrechtmatige daad is tegenover derden (zie CORNELIS L, Aansprakelijkheid, actuele tendenzen, Vlaams pleitgenootschap Brussel, Larcier, 2005, p. 79 e.v.)

Zoals hoger gesteld heeft het Vlaams Gewest geen persoonlijke schade geleden en kan zij dienvolgens dan ook geen aanspraak maken op toepassing van artikel 1382-1383 BW.

Bijgevolg kon enkel de vennootschap worden in gebreke gesteld en/of aangesproken door verweerster, quod non nu aan met zetel te

geen stillegging, noch bekrachtiging werd overgemaakt.

Verweerster weerlegt deze sluitende en vaste juridische principes niet.

Bijgevolg dient de opvordering van een administratieve geldsom lastens eiser als nietig te worden bestempeld.

3. Het binnendringen op 31/1/20010 zonder toestemming, noch machtiging van politieambtenaren in een afgesloten en geblindeerd gebouw (zie kافت 11-verweerster) waar op dat moment nietvergunningsplichtige werken werden uitgevoerd (vervangen wandbekleding) is een schoolvoorbeeld van onoirbaar politieoptreden.

Conform de rechtspraak van het EVRM is de plaats waar een persoon zijn professionele activiteiten uitoefent eveneens een privé plaats die door het recht op privacy wordt beschermd (van den Wyngaert C., Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Kluwer, 2003, p. 871)

De verbalisanten kunnen zich bezwaarlijk verstoppen achter een betrapping op heterdaad wanneer de " betrapping " enkel kon geschieden na het wederrechtelijk binnendringen van de verbalisanten in het afgesloten gebouw én, alle gekheid op een stokje, enkel werd vastgesteld dat niet -vergunningsplichtige werken werden uitgevoerd.

Om van heterdaad te kunnen spreken is vereist dat het misdrijf werd vastgesteld voorafgaand aan de huiszoeking, quod non, gezien de woning geblindeerd en afgesloten was. Er was dus niets te zien en er kon niets worden vastgesteld vanop de openbare weg. Een huiszoeking zoals in casu, verricht met oog op de vaststelling op heterdaad van een (beweerd) misdrijf waarvan met vermoedt dat het werd gepleegd is onwettig. (van den Wyngaert, o.c, p. 873 met verwijzing naar Cass. 2210911981, RW,1981-82, 1271)

Er werd m.a.w. ingebroken door de verbalisanten.

Van een recht van betreding op grond van artikel 26 politiewet is evenmin sprake nu

het pand niet toegankelijk was voor het publiek. (van den Wyngaert, o.c., p 875)

De vaststellingen konden enkel worden gedaan mits- en via het voorafgaandelijk plegen van een misdrijf door de verbalisanten. Verweerster maakt ten onrechte gewag van "betredingsrecht". Een afgesloten en geblindeerd gebouw mag immers niet worden betreden zonder huiszoekingsbevel, minstens niet zonder voorafgaandelijke machtiging van de politierechter.

Er bestaat toch nog zoiets als een rechtsstaat?

Verweerster gaat in conclusies plots gaan voorhouden-voor het eerst in laatste conclusies- dat de aanwezige werklieden de verbalisanten hebben binnengelaten. Dit wordt betwist en door verweerster geenszins bewezen. Ten andere : de verbalisanten spreken zelve van een geblindeerd en dienvolgens ontoegankelijk gebouw. Nergens stellen de verbalisanten dat de werklieden hen binnenlieten.

4. Het standpunt van verweerster dat vervangen van muurbekleding, zijnde een niet-vergunningsplichtig werk, niet zou mogen uitgevoerd worden door de rechtsonderhorige is een wederrechtelijk standpunt.

De administratieve overheid is niet bevoegd om op eigen houtje voorwaarden bij te voegen dewelke het Decreet op de ruimtelijke ordening niet voorziet.

Het Arrest dat men aan overzijde voorlegt is irrelevant in deze discussie en marginaal van stellingname en dateert van voor het Decreet op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Bovendien werden de werken uitgevoerd in opdracht van en
niet in opdracht van eiser.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt werd de regularisatievergunning wél verleend. (zie käft IV verweerster)

5. De boete van 200.000,-fr is buitensporig. Uit de stukken van verweerster zelve blijkt dat verweerster zich daarvan bewust was nu de aannemer die werd aangesteld door
..... slechts 5.000,-fr diende te betalen.

M.a.w. zo ernstig waren de oestelde feiten nu ook weer niet.

Het bewijs dat aan een regularisatievergunning werd verleend
illustreert dit in méér. (zie stuk 2)

Dieven, oplichters en ander janhagel worden niet eens zo zwaar financieel gestraft!

EISER VERZOEKT

Verweerster te zeggen voor recht dat het dwangbevel door haar aangestelden gevisceerd op 29/5/2001 tbv. 200.000,-fr nietig, wederrechtelijk ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder enige rechtsgevolg noch rechtsgrond is,

Verweerster verbod op te leggen tot het verderzetten van enige daad van tenuitvoerlegging lastens verzoeker, niet rechtstreeks, noch onrechtstreeks op straffe van verbeurte van een dwangsom ten voordele van verzoeker van 250.000,-fr per inbreuk en of per dag van handhaving van de executie

Minstens de door verweerster gevraagde geldboete te herleiden tot maximaal één tiende van het gevorderde bedrag;

Verweerster te veroordelen tot de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding op heden begroot op 359,56 euro

dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder kantonnement

2. verwerende partij besluit finaal als volgt:

Verwerende partij volhardt integraal in hetgeen werd uiteengezet in haar eerste besluiten en wenst hieraan nog toe te voegen wat volgt

1) Betreffende het dwangbevel 1.1 Dat de rechten van verdediging in casu in het gedrang zouden komen wordt formeel betwist. Noch artikel 157 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, noch artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel, vereisen dat het dwangbevel vermeldt waar en wanneer een bouwwinbreuk werd begaan en om welke bouwwinbreuk het gaat. Het dwangbevel verwijst uitdrukkelijk naar de beslissing tot het opleggen van een formele geldboete dd. 13 februari 2001 die aangetekend met ontvangstkaart aan de eisende partij werd toegezonden en waarin alle gegevens omtrent de bewuste bouwwinbreuk reeds werden vermeld.

1.2 Het dwangbevel vermeldt wel degelijk de datum van uitvaardiging, zijnde 23 mei 2001. Bovendien wordt voormelde datum ook nog eens uitdrukkelijk vermeld in de begeleidende brief bij het dwangbevel die luidt als volgt: "Als bijlage vindt u een afschrift van het dwangbevel dat door mij werd uitgevaardigd op 23 mei 2001, geïssueerd en uitvoerbaar verklaard door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (...)." Ook de datum van visering en uitvoerbaarverklaring door de stedenbouwkundige inspecteur, zijnde 29 mei 2001, staat duidelijk leesbaar onderaan het dwangbevel.

1.3 De beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete dd. 13 februari 2001 bestaat wel degelijk. Verwerende partij ontkent ten stelligste ooit het tegendeel te hebben laten verstaan. Dat het document bovenaan gedateerd staat op 12 februari 2001 i.p.v. 13 februari 2001 werd gecorrigeerd door de handgeschreven vermelding van laatstgenoemde datum, zijnde 13 februari 2001, naast de ondertekening onderaan het document. Op laatstgenoemde datum werd de beslissing effectief genomen. Het dwangbevel is noch nietig, noch onregelmatig.

2) Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering lastens eisende partij 2.1 Eisende partij stelt geen bouwheer noch opdrachtgever van de werken in kwestie te zijn en verwijst in deze naar de stedenbouwkundige overtreding zou hebben begaan. -quod non.

Eisende partij poogt in deze alle verantwoordelijkheid bij te leggen. Eisende partij is als zaakvoerder van voornoemde bevoegd om de vennootschap jegens derden te vertegenwoordigen. Eisende partij is daarbij persoonlijk aansprakelijk voor de misdrijven en inbreuken die ze als zaakvoerder van de beaat.

In casu heeft eisende partij meerdere bouwwinbreuken begaan, door telkens opnieuw opdracht te geven tot het verbouwen van een handelszaak zonder dat over de vereiste vergunning werd beschikt, terwijl ze er zich van bewust was dat een dergelijke vergunning voorafgaandelijk aan de werken diende te worden aangevraagd.

Na de vaststelling van de bouwovertrading betekenden de bevoegde diensten de respectievelijke stakingsbevelen en bekrachtigingsbeslissingen conform artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 onder andere aan eisende partij, zijnde de opdrachtgever van de werken.

3) Betreffende de vastgestelde overtreding dd. 31 januari 2001 van het stakingsbevel

dd. 25 november 2000, bekrachtigd op 30 november 2000

3.1. Eisende partij stelt : "het binnendringen op 31/1/2001 zonder toestemming, noch machtiging van politieambtenaren in een afgesloten en geblindeerd gebouw waar op dat moment niet-vergunningsplichtige werken werden uitgevoerd is een schoolvoorbeeld van onoirbaar politieoptreden". Eisende partij verdraait de feiten ten haren gunste. De aanwezige vier werknemers hebben klaarblijkelijk toegang verschaft tot het kwestieuze pand op eenvoudig verzoek van de verbalisanten, zodat geen machtiging diende te worden gevraagd aan de politierechter.

Eisende partij vermeldt in haar kritiek bovendien niet dat er voorafgaandelijk bij proces-verbaal bevel werd gegeven de werken in kwestie te staken. Indien de stillegging der werken niet wordt gerespecteerd, moet nochtans kunnen worden overgegaan tot het vaststellen van deze feiten en tot gebeurlijke verzegeling van de werf in kwestie.

Luidens artikel 148 van het decreet van 18 mei 1999 is er enkel een voorafgaandelijke machtiging van de politierechter nodig indien voornoemde verrichtingen het kenmerk van een huiszoeking dragen. Ten dezen was dit niet het geval, te meer de verbalisanten zoals hierboven gesteld toegang kregen tot het pand van de aldaar aanwezige werknemers.

Bovendien dienden de opsporingen en vaststellingen van het strafbare feit niet te geschieden in een door artikel 15 Grondwet beschermde woning. Het Hof van Cassaties omschrijft het begrip 'woning' namelijk als volgt :

'de plaats, met inbegrip van de er door omsloten eigen aangehorigheden, die een persoon bewoont om er zijn verblijf of zijn werkelijke verblijfplaats te vestigen en waar hij uit dien hoofde recht heeft op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer, zijn rust en meer in het algemeen zijn privéleven.'

3.2. Overigens werd het misdrijf wel degelijk vastgesteld voorafgaandelijk aan de vaststellingen ter plaatse. In het proces verbaal van vaststelling opgemaakt op 31 januari 2001 om 10.38 uur valt te lezen

'Op 31 januari 2001 omstreeks 10.30 uur vernemen onze diensten telefonisch van een anonieme melder dat de werken in ier-
vat zijn.

Op 31 januari 2001 omstreeks 10.50 uur stellen wij vast dat er in het gesloten en geblindeerde gebouw vier werknemers aanwezig zijn.'

Dat in casu bij de vaststelling van de doorbreking van het stakingsbevel tevens werd vastgesteld dat niet-vergunningsplichtige werken werden uitgevoerd is verder van geen belang. Het loutere feitelijk gegeven dat het bevel tot staking der werken werd doorbroken volstaat.

Het Hof van Beroep te Gent oordeelde reeds in deze zin:

'De isolatie- en bepleisteringswerken die werden verder gezet na 8 oktober 1992 betreffen weliswaar werken waarvoor op zichzelf geen bouwvergunning is vereist. Zij strekten er evenwel toe het bouwwerk waarvoor de vergunning was geschorst verder af te werken en in staat te stellen om in gebruik te worden genomen. Als zodanig maken zij een voortzetting uit van het werk of de handelingen in strijd met het stakingsbevel als bedoeld in artikel 68 van de Stedenbouwwet.'

Ook luidens de beschikking van 10 mei 2005 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, zetelend in kortgeding, blijkt dat een stakingsbevel bij niet naleving van een vergunning steeds betrekking heeft op de totaliteit der werken en niet enkel op de niet-vergunde.

In deze meegaan in de redenering van eisende partij zou er trouwens op neerkomen dat,

naast het stakingsbevel, ook de eventuele verzegeling van het bouwwerf niet dient te worden gerespecteerd indien er niet-vergunningsplichtige werken op de verzegelde bouwwerf zouden worden gepland.

4) Betreffende de opgelegde administratieve geldboete.

Het bedrag van de boete werd vastgelegd in artikel 156 van het decreet van 18 mei 1999. Er kan een verzoekschrift tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van de administratieve boete gericht worden aan de bevoegde Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, hetgeen in deze door eisende partij blijkbaar onnodig werd geacht.

IN RECHTE

Formalistisch is er niets verkeerd noch illegaal gelopen in verband met de beslissing en de notificatie van het dwangbevel.

Werd de boete opgelegd aan de juiste persoon?

Terecht werkt verweerster op dat eiser het orgaan is van en dat de regel *societas non delinquere potest*, destijds gangbaar, nu niet meer toepasselijk is, terwijl het orgaan aansprakelijk blijft naast de vennootschap die eveneens strafrechtelijk kan beteugeld worden, indien het orgaan aan de basis ligt van de beslissing tot bouwwinbreuk, wat zeker het geval is in casu. Het louter negeren van het bouwverbod maakt de opgelegde boete legitiem.

Verder aanvaardt de rechtbank niet dat wederrechtelijk in een bewoond gebouw is binnengedrongen, nu overigens er geen strafklacht daartoe werd ingeleid. De vaststelling van de inbreuk op het bouwverbod staat vast en is legaal.

Rest de vraag of de opgelegde boete kan herleid worden:

Deze problematiek wordt geregeld via het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de dato 18 mei 1999 B.S. 08.06.1999 welke luidt als volgt:

Art. 156. § 1. Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, wordt een administratieve geldboete van 200.000 frank opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, bedoeld in artikel 154, vijfde lid.

De bekrachtigingsbeslissing vermeldt de bepalingen van het eerste lid.

§ 2. De administratieve geldboete wordt opgelegd door de door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren.

De betrokkene wordt van de beslissing tot het opleggen van de administratieve geldboete in kennis gesteld bij aangetekende brief met bericht van ontvangst.

De Vlaamse regering stelt hieromtrent de nadere regels vast.

§ 3. De ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse regering beslissen over de gemotiveerde verzoeken om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de in § 1 bedoelde geldboeten die de betrokkene bij aangetekende brief tot hen richt.

Het verzoek schorst de bestreden beslissing.

§ 4. De in § 3 bedoelde verzoeken worden binnen vijftien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van de in § 2, tweede lid bedoelde aangetekende brief, gericht aan de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren.

§ 5. De ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse regering nemen een beslissing binnen 30 dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van het in § 4 bedoelde verzoek.

De beslissing van de bevoegde ambtenaren wordt bij aangetekende brief, met bericht van ontvangst, ter kennis gebracht van de indiener van het verzoekschrift.

Bij met redenen omkleed aangetekend schrijven, gericht aan de indiener van het verzoek, kan de bevoegde ambtenaar de voormelde termijn eenmalig verlengen met 30 dagen.

§ 6. Indien binnen de beslissing niet is verzonden binnen de in § 5 gestelde termijn, wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.

§ 7. De administratieve geldboete moet worden betaald binnen zestig dagen na de kennisgeving van de definitieve beslissing.

§ 8. De vordering tot voldoening van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen vanaf de dag waarop zij is ontstaan.

De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij de artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 157. § 1. Bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehooren, wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd.

Dit dwangbevel wordt gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaar.

§ 2. De betekening van het dwangbevel gebeurt bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij aangetekend schrijven.

§ 3. Op het dwangbevel zijn de bepalingen van toepassing van deel V van het Gerechtelijk Wetboek houdende bewarend beslag en middelen tot tenuitvoerlegging.

§ 4. Binnen een termijn van 30 dagen na de betekening van het dwangbevel kan de betrokkene bij gerechtsdeurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet doen, houdende dagvaarding van het Vlaamse Gewest, bij de rechtbank van het arrondissement van de plaats waar de goederen gelegen zijn.

Dit verzet schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel.

Van enige herleiding van de opgelegde maximum boete is er geen sprake in de procedure voor de rechtbank. Verweerster verwijst trouwens naar de bestaande mogelijkheid om een verzoek te richten tot herleiden naar de administratie, wat eiser nalaat te doen. Wij herleiden derhalve de opgelegde boete niet.

Het verzet is derhalve op alle vlak ongegrond en het verweer hiertegen wordt integraal gegrond verklaard.

Gelet op de art. 2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in Gerechtszaken,

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, wijzende in burgerlijke zaken, in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart zich bevoegd,

Verklaart het verzet ontvankelijk doch ongegrond.

Legt de kosten van deze procedure lastens eisende partij en begroot aan de zijde van verwerende partij op 359,56 euro.

Staat de voorlopige tenuitvoerlegging van het huidig vonnis toe, doch zegt voor recht dat er geen aanleiding bestaat tot uitsluiten van het kantonnement, bij gebrek aan inroeping of bewijs van de hiertoe voorziene wettelijke omstandigheden;

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag eenentwintig april twee duizend en zes.

Aanwezig :